

Michael Strunge (1958-86) er for mange blevet indbegrebet af 80'er-modernismen eller kropsmodernismen. Han voksede op i et middelklassemiljø i København og studerede litteratur og kunst ved Københavns Universitet.

Strunge var med i 80'ernes opgør med den privatiserende knækprosa, og han blev på mange måder sin-generations talsmand. Som heftig debator i medierne og ikke mindst som redaktør af tidsskriftet *Sidegaden* i starten af 80'erne var han i høj grad med til at sætte den litterære dagsorden. Tidsskriftets navn er karakteristisk. Strunge færdes ikke blandt jøsettet på hovedstrøgene, men søger ned i sidegaderne, hvor verden er befolket af outsiders og utilpassede individer.

Strunge er først og fremmest lyriker, og han debuterede med samlingen *Livets hastighed* (1978). Med *Skrigerne fra 1980* slog han for alvor igennem. *Skrigerne* repræsenterer alle de mennesker, som vrængende gør op med normaliteten og konformiteten, inklusive den nye digtergeneration, som ifølge Strunge skal destruere alle normer og – som det let omskrevet hedder med titlen på en Strunge-samling fra 1981 – "folde drømmens faner ud".

Man kan følge to spor i Strunges forfatterskab, der omfatter 11 digtsamlinger skrevet på mindre end otte år: det ene tager udgangspunkt i en aggressiv, ideologisk og politisk samfundskritik og har som mål at demaskere og bløtlægge; det andet er mere indadvendt og repræsenterer drømmenes og visionernes verden.

I 1984 udsendte Michael Strunge en stor digtcyklus *Væbnet med ringer*, hvor han foretager et rabiat opgør med den poesi, som han ellers havde troet på som en slags forløser. Selv om han genoptog forfattereskabet, var selvpøget ikke forbi, og i 1986 døde han under tragiske omstændigheder – måske var det selvmord.

Michael Strunge:

NAT I ELECTRI-CITY 1979 (1980)

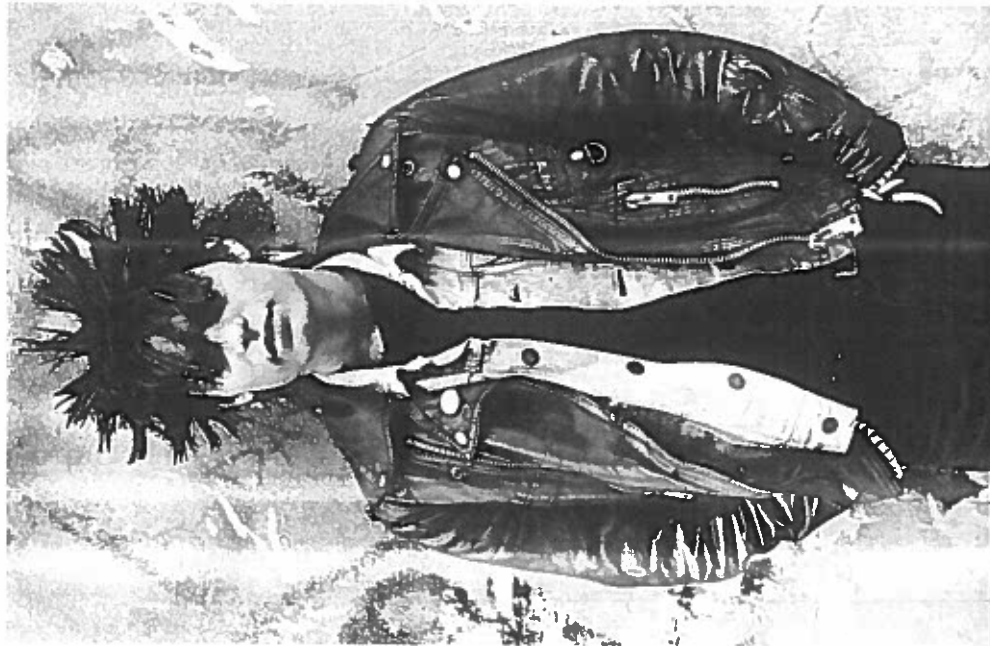
STEMMERNE FRA ET TIARS BLOMSTRÆNDI: OP-
RØR ER FORSVUNDET MED VINTERVINDEN. I
RENDESTENEN LIGGER ET PAR HOVLDER TIL-
BAGE, AL GIFTENS GLÆDE ER FORDAMPET.
BØRNE ER BLEVET VONNE, OG BØRNE 5
NU ER SMERTELIGT VONNE. SOM EN DEL AF DE
NYE TIDERS TAVSHED STÅR DE PÅ GADERNES
DESPERATE HJØRNER UDEN ADGANG TIL HU-
SENS LÆRDOM OG FORDUMMELSE, SLÅVÆRL 10
DERES ØJNE SER OP TIL VINDUETS TV-SKÆRM, 10
HVOR DE FLAKSENDE SKYGGER FRA DEN DÆ-
MONISKE DISCODANSER OG HANS VEDHJÆNG,
DEN INDTAGENDE SMINKEDE DUMME-DUL-
LE, KRÆVER AL OPMÆRKSOMHED TIL DİRES 15
SKRIDT. DETTE ER DE NYE GUSTNE GUDER. 15
AT KOPIERE DEM OG DERES NOBLE STIL KAN
GIVE ADGANG TIL HUSENES KONKURRENCE
OM METALDYR, PLASTICKROPE OG SFENKAS-
SER MED SØVNSTUMME RUDER.

OPPE I BYENS ELEKTRISKE LUFT SVÆVER 20
ENKELTE DIGTERE FRA DEN NÆSTE DEKADE.
VIL INGEN HØRE DERES SANGE OM EN STORRE
VIRKELIGHED OG PROTİKKENS FRODIGHED I
LYSET FRA HIMLENS OG MENNESKENES SOLEP 25
...DERES BILLEDER STRØMMER UFORTRØDENT 25
FRA NATTENS RUS FREM MOD DAGENS IDIOTI
I EN LIVLIG DANS OVER TAGENE, DER (SOLF-
DARISKE MED DE ENDNU SOVENDE MENNE-
SKERS KAMP MOD MØRKETS MAGTER) DEK-
KER OVER DERES "SKAMLØSE" DROMME OM 30
FRİHED.

KUN ET PAR GADER DERFRA STÅR POE-
TTERNES ALLIÆREDI, SKRİGERNE, MED DE-

RES MANGEFARVEDE HÅR STRITTENDE MOD
HIMLENS MULIGHEDER OVER DERES KROPPES
COLLAGER. "VI VIL FANNE IKKE VÆRE MED,"
VRÆNGER DE OG SPYTTER VILDE SLAGORD
MOD DE BLINDE FORBIPASSERENDE. PÅ HO-
RER DEM, MEN INGEN LYTTET, SELV OM DE PA-
DEN ANDEN SIDE AF HAVET HAR MANGE SØ-
SKENDE. DE HOPPER STÆDIGT OP OG NED, SA
ASFAUTEN KRAKELERER.

1) Tur.

Michael Strunge: Revolte (1981)

1. Særlig velskabte drømme
ynder jeg at indtage.
I flydende form som vin
– eller under udførelse af besetelsesplaner
udtænkt i klare netter.
2. Besat af vilde ideer
optændt af habet om fremtid.
Besat af trang til besættelse,
lysten til at indtage
en særlig indtagende drom
og beklæde den med revolutionære billeder
samlet i arevis
fragmenter og ord
hentet i ellers uklare fantasier.
3. Jeg vil erobre kendskabet
til frembringelsen af nye farver
til nytte som kendetegn
for de kommende by-, have- og kropspartier.
Jeg vil bemale byens forrevne vægge
med slagord for drommens praktismer!
4. Mit ønske er et andet liv
tilbragt og udlevet i opstemthed,
tilbragt gratis til udbrendte hjerner.
Idet vi åbner dørene
og forkynder en uendeligt blå morgen:
Ankomsten af sjælens frigørelse
hand i hand med kroppen!
Ingen er den største

Heine Pedersen: Lars, Punk i 1981.

de mindste har store
Og hornene folder sig
som blomsterne i lys.
legen erobrer de kredse
med uanstændige fliser
Tømheden skal fyldes
af utallige sjælespejle
Kedsomheden afvies i et
mod sindets højere himel.
Med baskende vinger, der
stiger en forvandet veje
mod det uundgørlige, høje

Michael Strunge: HELLIGT, HELLIGT

1. Vor guddom er kærlighed
– nu og altid, båret imellem
Ritualer er kroppen er leg, uret
eller srligheden, simpelt sagt,
mellem øjnene over besat
når du tegner og jeg skriver
– eller i enighed over en møde
på tilbud i supermarkedet
2. Begge er vilhedninge med dig
jeg bliver en krævenis engel
og du lader din indre djævel trykke
3. Vor guddom er kærlighed.
Helligt, helligt når vi bader
og skiftes til at holde den varme
når vi deler en smøg
og kun med ordfric tegn
skiftes til at bygge.

de mindste har størst betydning!
Og bornene folder sig rigtigt ud
som blomsterne i lyset,
leggen erobrer de kedelige huse
med uanstændige frisurer og dragter.
Tomheden skal fyldes
af utallige sjæles sprængfærdige overskud!
Kedsomheden aflives i et hurtigt spring
mod sindets højere himle!
Med baskende vingens ubonhorlige kraft
stiger en forvandlet verden
mod det uundgæelige, helskabte liv.

Michael Strunge:

HELLIGT, HELLIGT (1983)

1. Vor guddom er kærligheden
— nu og altid, bæret imellem os.
Ritualet er kroppenes leg under nattens bløde tæppe
eller stilheden, simpelt hen,
mellem øjnene over bordet
nar du tegner og jeg skriver
— eller i enighed over en flaske vin
pa tilbud i supermarkedet.
2. Begge er vi bednunge med dages mellemrum
jeg bliver en krævende engel
og du lader din indre djævel bryde ud.
3. Vor guddom er kærligheden...
Helligt, helligt nar vi bader sammen
og skiftes til at holde den varme bruser,
nar vi deler en smøg
og kun med ordfrie tegn
skiftes til at ryge.

Helligt, helligt nar vi venter pa bussen
og gar en tur i det underjordiske
om natten i tre graders varme,
og nar vi sover tæt
kun dækket af mørket og hinandens varme kroppe.
Helligt, helligt nar vi korer i bus
og du sidder med hovedet pa min skulder
og tæt ved sovnen snakker om i morgen,
eller nar jeg vågner
og ligger en time bare seende pa dig
og dit ansigt så let som en vinge.
Helligt, helligt nar vi om eftermiddagen
går ned pa "vores" café for at spise "morgenmål",
helligt nar du ringer

og lyden er ren som en klokke
og din stemme så levende som en fugl.
Helligt, helligt nar du lukker øjnene
og slår dit hoved fyldt med lys
tilbage i ryk så natten må splintre,
mens jeg er over og i dig
og trækker dig i håret
hardt som du elsker det, helligt og blidt.

4. Og vor bon er de ord vi siger til hinanden
i de øjeblikke hvor vi glemmer
at være moderne i denne verden.
Vor bon er de øjne vi holder fast
for at slippe løs i verden med kærtegn.